אמרי דילמא מיצוי דבתר הזאה הוא דאמר

מר מיצה דמה בכל מקום במזבח כשירה

חמאת העוף שהזה דמה לממה לשם עולת

העוף תרצה דמעשיה מוכיחין עליה דחמאת

עוף היא דאי עולת העוף היא למעלה הוה

עביד לה ומיצוי הוה עביד ליה ה"ג ¢אלא לפי

שאין המנחות דומות לזבחים קאמר לזבחים

ולא לעופות: קדשי קדשים ששחטן בצפון לשם קדשים קלים לירצו מעשיהן מוכיחין

עליהן דקדשי קדשים נינהו דאי קדשים קלים

בדרום הוה עביד להו אימור דאמר רחמנא

אף בדרום בדרום ולא בצפון מי אמר סדתגן

"שחיטתן בכל מקום בעזרה קדשים קלים

ששחמן בדרום לשם קדשי קדשים לירצו

מעשיהן מוכיחין עליהן דקדשים קלים נינהו

דאי קדשי קדשים בצפון הוה עביד להו אמרי

קדשי קדשים נינהו ומיעבר הוא דעבר ושחם

להו בדרום 11 אי הכי מחבת לשם מרחשת

נמי יהאי דקא קמיץ לה למרחשת אמר האי

במרחשת נדר והא דמייתי לה במחבת

דמרחשת היא ומעבר הוא דעבר ואתייה

במחבת התם כי נמי במרחשת גדר כי מייתי

לה במחבת מחבת הויא כדתנן סבהאומר הרי

עלי במחבת והביא במרחשת במרחשת

והביא במחבת מה שהביא הביא וידי נדרו

לא יצא ודילמא יו אמר זו להביא במחבת

והביא במרחשת כדתגן יווילהביא במחבת

והביא במרחשת במרחשת והביא במחבת

הרי זו פסולה לרבנן ה"ג לר"ש כיון דאמר

ר"ש אף ידי נדרו יצא אלמא קביעותא דמנא

ולא כלום הוא ולא שנא אמר זו ולא שנא

אמר עלי יו אלא מעתה עולה ששחם לשם

חטאת תרצה יו דהאי זכר והאי נקבה ייכיון

דאיכא שעיר נשיא דזכר הוא לא ידיע אמר

לשם חמאת יחיד מאי איכא למימר ותו

חמאת יחיד ששחמה לשם עולה תרצה

דחמאת נקבה ועולה זכר מיכסיא באליה

התינח היכא דאייתי כבשה אייתי שעירה

מאי איכא למימר אלא ייבין זכרים לנקבות

לאו אדעתייהו דאינשי יו פסח ששחטו לשם

אשם לירצי דהאי בן שנה והאי בן שתים כיון

דאיכא אשם נזיר ואשם מצורע לא פסיקא

ליה אמר לשום אשם גזילות ולשום אשם

מעילות מאי איכא למימר ותו אשם גזילות

ואשם מעילות ששחמן לשום פסח לירצו

דפסח בן שנה והני בן שתי שנים אלא

בין בן שנה לבין בן שתי שנים לאו אדעתייהו

דאינשי דאיכא יֹסבן שנה דמיחזי כבן

שתים ואיכא בן שתים דמיחזי כבן שנה

שעיר ששחטו לשום אשם לירצי דהאי

יו צמר והאי שיער אמרי דיכרא אוכמא הוא

עגל ופר ששחמן לשום פסח ואשם לירצו

דעגל ופר בפסח ואשם ליכא אין הכי נמי

מסורת הש"ם

מוסף רש"י

דילמא מיצוי דבתר הזאה הוא. שהמטלמ טעונה מילוי למר הזלה הזאה הוא. שהמטאמ טעונה מילוי אחר הזאה כדמיב והנשאר בדם ימלה (ויקרא ה) שמקיף הגוף למזבה ודוחק בית מליקתו בקיר והדם מתמלה ויורד יוכד ייוכד מיצה דמה (זבחים סד.). מיצה דמה בכל מקום במירר בכל מקום במזבח כשירה. כדמפרש טעמל דמילוי בחטאת העוף לאו דמיניה במטחת העוף כחו עבודה היא ליפסל בשינוי שאפילו עקר המינוי לגמרי שהוה ולא מינה כשירה, כדאמרן באיזהו מקומן (שם נב.) והנשאר ימנה שאינו נב.) והנשאר ימנה שאינו שסום וגם מינה כשירה, כדמתן באחרו מקומן (שם גב.) והכשאר ימלה שאינו נב.) והכשאר ימלה שאינו נשח גא ימלה אומא איכא נישח מהאי קרא דלא מעכב (שם). שחיטתן בכל מקום העורה אה החיבר בעזרה. לף כלכום וזבחים נה.). מה שהביא הביא. לחימר לח לשם נדרו הניחה אלא נדבה אחרת היא ולהלו קב:). זו להכיא כמחכת. שהיה עשרון סלת מונח לפניו ואמר זו להביא במחבת וכו' (שם). הרי זו פסולה. (שם). הרי זו פסודה. דקבעה כלי שהזכיר בה וחין יכול לשנותה לכלי חחר (שם). אמר ר"ש אף ידי נדרו יצא. חכולה מתניתין פליג דקסבר קביעותא דמנא לאו כלום הוא (שם). אשם נזיר ואשם מצורע. כאשם מיר ובאשם מלורע כבש כתיב וסתם כבש בו שנה הוא. למר אלא שיער אבל אשם איל הוא ויש לו למר (שם).

רבינו גרשום

מכ"י שיטה מקובצת) אמרי דילמא. חטאת היא כדקאמר והאי דעבד ליה מיצוי למעלה דכבר עשה לה הזאה למטה כדינה דכתיב והנשאר בדם ימצה אל יסוד המזבח אי איכא שירים בדם אחר שהזה ימצה ואי ליכא לא מעכבי וכי היכי דלא מעכבי כפרה הכי נמי כי איתנהו כשרין בכל מקום הילכך לא מינכרא: ומיצוי הוה עביד מינכרא: ומיצוי הוה עביד לה. כעולה ולא הזאה: הכי נמי. דלר"ש הכא מינכרא מילתא אבל ר"ש לא אמר שאין המנחה דומה לעופות שאין דומה לזבחים קאמר: ומקשי ליה מזבחים קדשי קרשים ששחטן כו': אף בדרום. דכתיב אל פתח אהל מועד דמשמע בכל מקום בעזרה: התינח דאייתיכשבה.לחטאת יחיד ושחט לשם עולה דלא מינכרא מילתא דלכשבה יש לה זוב אורן ומכסה הנקבות ולא מינכרא מילתא אלא שעירת חטאת יחיד זובה קצר ואין מכסה הנקבות: לאו אדעתייהו דאינשי. למחזי הי זכר ביונשי. למחזי הי זכר ומולתא: לא מינתא מוכחא ימולתא: לא מינתא מוכחא מילתא: לא פסיקא ליה. דלשם אשם זקן בן שתי שנים שוחטו אלא לשום דהאי צמר. דאשם כבש

מובה כגון מטאת העוף שהוה דמה למטה לשם עולת העוף: ופלוגתא היא בפ"ב דמעילה (דף מ): השאת העוף שהוה דשה.

לפי שהתחיל להקשות ממיצוי והואה מקשה כמו כן עתה אבל כמו כן (עתה) היה יכול להחשות ממליחת חטאת שמלקה למטה לשם עולה דמליקת עולת העוף למעלה כדאמרי׳ בובחים בפרק קדשי קדשים (דף סה. ושם) מה הקטרה ברחשו של מזכח אף מליקה: דאי קדשים להו. קלים בדרום הוה עביד ק ס"ד משום דלא ליתי למיטעי ולומר

שהם קדשי קדשים: הוא דעבר ושחשינהו בדרום. הא דלא משני ומיעבר הכי לעיל גבי קושיא דחטאת העוף שהוה דמה למטה לשם עולת העוף פי׳ בהונטרם משום דאיכא תרתי ולא טעי שיעשה הואה ולמטה ולפירושו קשה דא"כ תקשי לו מחטאת בהמה ד] לשם עולה דאיכא מרמי שינויי כדפרישנא לעיל ונראה דהשתא חוזר בו משינויה דלעיל דלובחים ולה לעופות דאכולהו איכא לשנויי דאמרי׳

מיעבר עבר: מו] אלמא קביעותא דמנא לאו בלום הוא. ונפרק נתרל (לקמן דף קד:) תנן פירשתי ואיני יודע מה פירשתי יביא חמשתן ומוקי לה בגמרא כר"ש והיכי אתיא כוותיה דר"ש הא לר"ש אפי׳ פירש מחבת

והביא מרחשת יצא ושמא התם בבא לנאת ידי שמים ואי נמי כגון דאיכא חדא מ) דמייתי וקאמר אם זו נדרתי תָהַא לנדרי ואם לאו תהא נדבה: לא שנא אמר עלי ולא שנא אמר זו. הקשה הרב ר' ילחק בן

הר"ר מאיר תינח מחבת לשם מרחשת אלא חריבה לשם בלולה אמרי הא בלולה היא ומיעבר הוא דעבר ועביד לה חריבה וכן בלולה לשם חריבה ויש לומר דבהא לא טעי אינש שיעשה חריבה בלולה ובלולה חריבה ועוד י"ל מון דניחא בלאו הכי בין למ"ד מנחה קדושה בלא שמן בין למ"ד אין מנחה קדושה בלא שמן לקמן ל"ע: ביון דאיכא שעיר נשיא. ואס עולה זו איל אמרי שעיר נשיא הוא כדאמרינן בסמוך אמרי דיכרא אוכמא הוא:

אמר לשם אשם גזילות לשם אשם מעילות מאי איכא למימר. וא"ת אכתי אמרי 0 דאי עבר עבר ומייתי ליה בן שנה דהאמר בתמורה בפרק אלו קדשים (דף יט:) אם בן שנה והביאו בן שתים בן שתים והביאו בן שנה כשירה אלא שלא עלו לשם חובה ויש לומר דרבי שמעוז לטעמיה דאמר התם כל עלמה אינה קדושה: דהאי צמר והאי שיער. למר לבן כדכתיב וישעיה א) אם יאדימו כתולע כלמר יהיו שיער שחור כדמשמע בריש המוליא יין ושבת

דף עו:) מאי טעמא עיזי מסגי ברישא

והדר אימרי כברייתו של עולם ברישא חשוכא והדר נהורא והיינו דקאמר הכא אמרי דיכרא אוכמא הוא ובקונטרס לא פירש כן: כאן הוא ויש לו צמר ולבן הוא ושעיר צמרו שיער הוא ושחור הוא ומינכר דהאי שחור והאי לבן כדאמר במס' שבת [דף עזן מאי

דעיזא מסגי בריש עדרא כברייתו של עולם וכו׳ לא מינכרא מילתא דסברי דדכרא אוכמא הוא דחזי לאשם: אין הכי נמי. לטעמא

:דר"ש לירצי דהא מינכרא מילתא. ע"כ מהרגמ"ה

ומאי

אמרי. אינשי ודאי חטאת היא והך מיאוי דבתר הואה הוא והאי מיצה דמה בכל מקום במובה כשירה. אע"ג דכתיב בה יסוד דא מיי פיה מהלי משהיק דקעביד לה למעלה הא קאמר וכר': **הכי נמי.** דודאי מודה ר"ש בה דכשירה: **ולא לעופות.** דודאי לעופות דומין דעופות עלו לשם חטאת העוף (וצחים דף סה: ושם) דמילוי לא מעכב אפי' לא מילה כלל אימר דאמר רחמנא אף בדרום.

דלא קבע להו לפון כדקבע לחטאת ואשם ועולה דכתיב בעולה על ירד המזבח לפונה וויהרא א) וכתיב שחין בחין אלח מן הצחן לירצו:

בחטאת במקום אשר תשחט העולה תשחט החטאת (שפו) וכן באשם ין נשפון: טוהא דקא קמין לה במרחשת. כלומר לשם מרחשת: מחבת הויא. ומידע ידעי דמכוב: הכי גרסינן ודילמא זו אמר. כלומר אכתי לא מינכרא דסברי קושטא קאמר דלשום מרחשת נדר ומיעבר עבר ואתייה במחבת ודקא אמרת כיון דאתייה במחבת מחבת הויא איכא למימר לא היא דדילמא מנחה זו אביא במרחשת אמר דתו לא מני לשנוייה למחבת ח]: לרבנן. דאמרי מ] ה"ז פסולה הכי נמי דאיכא למימר ולמיפרך הכי ואנן כרבי') שמעון . המיירי ור"ש אומר המם האומר הרי עלי במחבת והביא במרחשת אף ידי נדרו ילא אלמא קביעותא דמנא לאו כלום היא: לא שנא אמר עלי ולא שנא אמר ה"ו. הילכך כי אתייה במחבת מחבת הויא וכי קמץ לה לשום מרחשת מחשבה דמינכרה הויה אבל גבי זבחים איכא למימר מיעבר עבר ושחטינהו בדרום. ואי השיא גבי חטאת העוף לישני ליה הכי דסברי עולת העוף הוא ומיעבר עבר הא ליכא למיפרך דתרי איסורי לא מחוקינן ליה חדא דעביד ליה הואה ועוד דקא עביד ליה למטה: עולה זכר וחטאת נקבה: אמר הריני שוחטה לשם יחיד מאי איכא למימר. הא ודאי ידעינן דחטאת יחיד נקבה היא כשבה או שעירה: ותו דחטאת יחיד. נקבה היא והביא נקבה לעזרה ושחטה לשם עולה מאי איכא למימר: **מיכסיא.** נקבות דרחל באליה בזנבה ולא ידיעה: שעירה. דאין לה זנב מאי איכא למימר: י) אשם גזילות. דכתיב בויקרא והשיב את הגזילה אשר גזל וגו' ואת אשמו יביא וגו' (ויקרא ה) ואשם ין מעילות בני ב' שנים נינהו דכתיב בהו איל (שם): אשם נויר ומלורע. כתיב בהו כבשל וכל כבש בן שנה הוא יא] במסכת פרה (פ"ח מ"ג): ותו אשם גוילות ומעילות. דאיתנהו בדינייהו בני ב' שנים ושחטן לשם פסח לירנו: אשם אינו בא אלא מן הכבשים יב]: דהאי למר. אשם. כבשים יש יגן לו למר ושעיר אין לו למר אלא שיער בעלמא ודבר גלוי לכל הוא: אמרי דיכרא אוכמא הוא. סברי איל שחור הוא. ולהכי נקט אוכמא דסתם שעירים שחורים הן: עגל ופר. חטאת כגון פר כהן משיח ששחטו לשם פסח וחשם

ל"ל ולא לפי, ב) זבחים נה.,בס"י הגירסא אמר האי למרחשת דמרחשת היא ומעבר כו׳ן, ד) לקמן קב:, ה) גם זה שם. ו) וזכחים עה:ז. ז) ועי מום׳ סוטה לב: ד"ה איהוז. **מ) ובחים עה:, ע) האי דקא** ח) ובחים עבי; ע) החי דקה קמין לה למרחשת. ל"ק, י) ברבי, ל"ק, ל) [ל"ל אחר ד"ה אשם נזירן, ל) [במדבר ו, ויקרא ידן, מ) פירוש שכבר הביא והמנה ל) דמיעבר עבר.

שימה מקובצת

ש בורו באן בברו מהחשת לשם מהחשת נכי מחבת לשם מהחשת נכי אמר האי קמא קמין לה לשם מהחשת היא ומעבר הוא היא ומעבר הוא (ברובן הדילמא זו אמר כדתנן דיינר אלא מו מוברו אלא מו מוברו אלא מו היבות אלא מושה והמיא: גן תיבות אלא מושה נותה בין בדינו אלא יו ביינו אלא יו בדינו ברינו בדינו ברינו ברי מעתה נמחק: דֹּן דהאי זכר והאי נקבה. לא מצי לשנויי כו׳ דבהא לא טעו אינשי: כ) פסח ששחטו לא משני כדלעיל אמרי האי לא משני כדלעיל אמרי האי
אשם והא רמביא כן שנה
מעבר כו וי"ל דכין שנה
לשתי שנים לא טעו אינשי
א"נ י"ל דר"ש לטעמיה
דאמר בפ"ג דתמורה אשם
בן שנה והביא בן שתי שנים
בן שנה והביא בן שתי שנים או כן שתי שנים והכיא כן . שנה ר״ש אומר כל עצמה אינה קדושה: ו] צמר והאי . שיער. עיין תוס׳ זבחים דף עה ע"ב ד"ה דהאי צמר

והאי שיער: ז] וכן כאשם.

דכתיב במקום אשר ישחטו

את העולה וגר: פ] למהבת.

והא דקמץ לשם מרחשת

שפיר קמץ: ע] דאמרי.

בפי המנחות והנסכים הרי

וה: י] ראשם גזילות ראשם

מעולה ברי. יש"ב המי ברי האי במיילות היש מעילות בני: י6ן במס׳ פרה. מכ יחוד בני שנה ואילים כבשים בני שנה ואילים בני שתים וכולם מיום ליום: יבן הכבשים. או מן האילים: יגו יש להם צמר האילים: יגן יש להם צמר:
ידן לשם עולה. כמו כן מצינוי
לאשכוחי א) תרתי שינויי
חדא דעשאן בדרום וחדא
דעביד למעלה לשם עולה
דתא הוה ליה למישחטה
בצפון למטה ויש דוחין דהא
היני אחרי שינוויים רכף אחרי ליכא תרי שינויים בבת אחת אבל מ"מ קשה ממתן דם . גופיה דאיכא תרתי שינויים בבת אחת דחטאת בהמה למעלה ובאצבע וי"ל דאה"נ כר׳ פירוש מה שאדם קובע מנא בפה אין זה קביעות כי הכלי יקבע כשהמנחה . בתוכו הקשה הריב״ם תינח כר׳ וי״ל כר׳ [עיין תוס׳ ד״ה ל״ש] עי״ל (אפי׳) [ראם] אמר לשם בלולה כי עביד לה זמרי: החריבה לאו כלום הוא דמרי: החם השמן והסלת והלבונה אינן קדושות זו בלא זו וא"כ לא אמרי דקא עבר לאתויי חולין בעודה. מיהו איפכא קשה כלולה משם חריבה מאי מעשיה מישות עודא בי אינותיה. מוכיחין איכא הא אמר . חריבה נדר ומעבר הוא דקא עבר ועביד לה בלולה דההוא דקא עבר לא שייך כאן דבין

קמח לסולת לא טעי אינשי. גליון, גליון אחר ור' טוביה מוינא פי' דאה"נ דחריבה לשם חריבה פסולה לר"ש וכל המנחות רוב המנחות . קאמר ודוחק הוא דמדקאמר גבי ובחים מאי ובחים רוב זבחים משמע אבל מנחות דוקא נקט כל המנחות אלא נראה דכל המנחות לא איירי . כלל אלא אהנך דמפרש בתר הכי. ע״כ גליון אחר: טו) דניחא בלאו הכי. ס״א דאי עביד חריבה בלולה אין בה קדושה כלל כדאמרינן לקמן:

מנחה